Hrvatske autoceste idu u koncesiju. Nevjerica? Ne! To nam je saopćeno od strane Vlade. I ne samo to. Premijer nas uvjerava kako imovina mora donositi dividendu. Nemojte se ljutiti, dragi čitaoče, nije priča o rasprodaji to je jasna izjava kako ova Vlada nema jasno određene ciljeve, s jedne strane, niti, s druge strane, razmatra moguća rješenja koji joj stoje na raspolaganju.

Harač rajo,
harač viće,
Harač rajo,
Il još gore biće.

Citirajući Mažuranićev ep, po siječnanju, naglašavam kako citat prilično vjerono ocrtava sadašnju politiku Vlade. Nedostatak poreznih prihoda pokušat će se „nadoknaditi“ dodatnom rasprodajom obiteljskog srebra, te davanjem u najam, kocesiju, nećete vjerovati, javna dobra. Pred dvadesetak godinama sam predvidio kako će doći dan, ukoliko se nastavi sa neoliberalističkom politikom, kada ćemo prodavati, ili dati u koncesiju, naša presotala dobra. Tada sam, ceste nisu još bile izbrađene, eksplicirao moguću prodaju šuma, vode, otoka, itd. Tada se je ta moja izjava „dočekala na nož“ ili, što je isto, kao nedomoljubna izjava katastrofičara.

Sada se vidi da su katastrofičari dobro informirani optimisti. Što reći nakon izjave Premijera? Muk, i opet muk. Za puno nevažnije stvari novinari su me zvali po desetak puta kako bi svoje čitateljstvo, slušateljstvo obavijestili kako najavljeno interpretiraju katastrofičari. Danas me nitko nije zvao. Ipak, šutnja je u ozbiljni sitacijama, najvaljen koncesija, najrječitiji govor. Očito su novinari osupnuti izjavom Premijera. Toliko o tome.

Prije prijedloga koji će, pogađate, sadržavati puno gorčine razmotrimo prijedlog Vlade.

Dugoročna koncesija u odnosu na prodaju razlikuje se u tome što koncesija kad-tad prestaje a prodaja predstavlja prijenos vlasništva. Ako date bilo što na koncesiju, recimo, trideset godina tada koncesionar raspolaže odnosnom imovinom tijekom trideset godina. Međutim, obično biva da koncesionar traži određene klauzule koje mogu davaoca koncesije dovesti u vrlo nezgodni

položaj. Mislite da se to rijetko događa. Prisjetite se suglasnosti Vlade o povećanju cestarine na relaciji Macelj – Zaprešić koja danas stoji 47 kuna. Usporedite to s cijenom cestarine na relaciji Karlovac – Zagreb koja stoji 18 kuna. E, upravo ta razlika vam je osigurač na kojem inzistira koncesionar.

Kako je u Hrvatskoj fiskalni aspekt javnih financija jedini cilj, predlažem da Vlada raspiše javni natječaj putem kojeg će dati u zakup prikupljanje poreznih prihoda. Mislite da govorim gluposti. Ne!, ni slučajno; niste u pravu! Ne vidim razloga da ne damo u zakup prikupljanje poreznih prihoda ako smo rasprodali bankarski sustav, fondove mirovinskog osiguranja, i, danas to namjeravamo učiniti s cestama. Siguran sam da bi „domaće banke“ rado preuzele, putem financijskog sindikata, prikupljanje poreznih prihoda. Osim toga, samo da podsjetim, „domaće banke“ su značajan vjerovnik hrvatske Vlade. Prije protesta, molim Vas, razmislite!

Činjenica da socijaldemokratska vlast rasprodaje nacionalno srebro u najboljoj je maniri neoliberalističkog pristupa riješavanja depresivne krize, dijagnoza je sama po sebi. To već rade neke zemlje kao npr. Grčka za koju naši političari neće ni da čuju. Pri tome, zaboravljaju da je Grčka dio eurozone i da ima bar neke koristi od članstva. Možete li zamisliti, dragi čitaoče, da bi EU, eurozona ili čak ECB vodila brigu o našim hrvatskim problemima ma koliko nam „tepali“ kako je Hrvatska dobro došla nova članica.

Sada prijedlog koji mi se dadaistički nameće:

Ako nastavimo kako smo počeli najbolje bi bilo dati u koncesiju cjelokupnu Hrvatsku pa neka se koncesionar brine o budućnosti hrvatskih građana.

Izrečeno nema smisla u jednakoj mjeri kao ni najava hrvatske Vlade o možebitnom davanju u koncesiju hrvatskoh cesta.

Opet se obraćam gospodinu ministru Jovanoviću da odvažno usmjeri hrvatsku znanost u rješavanju hrvatske, zašto ne reći, depresivne krize. Gospodine Ministre, u Hrvatskoj još uvijek ima pametnih glava koje mogu „hladne glave“ sagledati sve relevantne čimbenike hrvatske krize i ponuditi daleko bolja rješenja od predloženih.

Usput rečeno, da je koji slučajem angažirana hrvatska porezna struka, a nije, mogla su se potraživanja države daleko učinkovitije naplatiti, jasno, imajući u vidu kompleksnost društvene reprodukcije. Ovako ćemo imati vrhunsku igru ali nije vjerojatno da ćemo zato imati više kruha.